

AMERIŠKA DOMOVINA

AMERICAN IN SPIRIT FOREIGN
IN LANGUAGE ONLY

AMERICAN HOME

SLOVENIAN MORNING
DAILY NEWSPAPER

NO. 5.

CLEVELAND, O., WEDNESDAY MORNING, JANUARY 7, 1942

LETO XLV. — VOL. XLV.

Roosevelt zahteva 56 bilijonov za zmago 185,000 bojnih letal in 125,000 tankov moramo napraviti, da bomo strli osišče

Washington, 6. januarja. — Predsednik Roosevelt je zagotovil ameriške-
mu narodu končno zmago v "krvavi vojni",
ko je stopil danes pred kongres, ka-
teremu je razvil vojni program za pri-
hodnje fiskalno leto. Povedal je kon-
gresu, da bo potrebnih \$56,000,000,000,
s katerimi se bo zgradilo 185,000 boj-
nih letal in 125,000 bojnih tankov do
konca leta 1943.

Da udarimo sovražnika, kjerkoli in
kadarkoli ga moremo doseči, bodo ame-
riške oborožene čete operirale po vsem
svetu, vključno na angleškem otoku in
na Daljnem vzhodu, je poudarjal pre-
sednik.

Roosevelt je zahteval sledečo pro-
dukcijo vojnega materiala:

V 1942: 60,000 bojnih letal (10,000
več kot je bil načrt pred enim letom),
45,000 tankov, 20,000 protizračnih to-
pov, 8,000,000 tonazne ladje.

V 1943: 125,000 bojnih letal, 75-
000 tankov, 35,000 protizračnih topov
in 10,000,000 tonazne ladje.

Predsednik je govoril pred skup-
nim zasedanjem senata in poslancev ter

svaril legislatorje, da bo morda dožive-
la Amerika dodatne poraze v tej vojni,
toda ameriški borci bodo dali to osišču
nazaj "z obrestmi."

Vrhovni izvršni uradnik Zed. dr-
žav je dalje izjavil, da je naša naloga
težka in edina taka v zgodovini, poleg
tega je pa še čas za pripravo kratak. Go-
voril je o žrtvah, ki jih bomo morali do-
prinesti in da bo veljal naš vojni pro-
gram 56 bilijonov dolarjev v prihod-
njem fiskalnem letu. Z drugimi beseda-
mi: naš vojni program bo veljal več kot
polovico letnih dohodkov dežele.

"To pomeni več davkov in bondov
in bondov in davkov," je zagotovil pre-
sednik. "To pomeni odpoved luksuzno-
sti in drugih življenjskih potrebščin. Z
drugimi besedami: ta program pomeni
s polno paro za vojno od strani posame-
znika, družine in skupne dežele."

Predsednik je omenil poraze v za-
četku vojne, toda izjavil je, da bo pri-
četa ob pravem času močna in uspešna
ofenziva. Dosegla se je združitev na-
rodov proti skupnemu sovražniku, je za-
gotovil Roosevelt. To je bil namen kon-

ferenc zadnja dva tedna v Washingtonu,
v Moskvi in Čungkingu. Pri tem se je
doseglo zvezo 26 držav, ki so zdaj zedi-
njene za skupni nastop proti osišču.

"Militaristi v Berlinu in Tokiju so
začeli to vojno," je izjavil predsednik.
"Toda združene, razjarjene sile narodov
jo bodo končale. Ko bodo naše sile in
naše viri v polnem mobilizirani, bomo
udarili na sovražnika. Ponovno in po-
novno ga bomo udarili, kjerkoli in ka-
darkoli ga bomo dosegli."

"Ker ga bomo držali proč od naše-
ga obrežja, bomo ponesli vojno k njemu,
na njegovo lastno zemljo. Kjerkoli se
bodo pokazale sovražne sile, se mora
uporabljati ameriško bojno silo. Včasih
bodo operacije defenzivne, včasih ofen-
zivne, da se sovražnika popolnoma obko-
li in porazi. Ameriška oborožena sila bo
operirala na mnogih točkah Daljnega
vzhoda. Ameriška bojna sila bo na vseh
oceanih ter pomagala varovati važne
zveze, ki so potrebne zedinjenim na-
rodom."

"Ameriške armadne in pomorske
sile bodo nastanjene na angleškem oto-

čju, ki predstavlja najvažnejšo trdnja-
vo v tem svetovnem boju.

"Ameriške bojne sile bodo branile
naše obrežje, pa tudi oporišča izven te
hemisfere, katera se lahko uporabi za
napad na Ameriko."

S tem je predsednik izjavil, da se
bo morda poslalo armado iz Zed. držav
in da bomo morda zasedli važna strate-
gična oporišča onstran oceana, katera bi
sicer lahko sovražnik uporabil za napad
na naše obrežje.

"Naš cilj v tej vojni je jasen: uniči-
ti militarizem in osvoboditi podjarmlje-
ne narode; ustvariti in zagotoviti svo-
bodo govora, svobodo vere, svobodo ho-
tenja in svobodo pred vsako bojaznijo
kjerkoli po svetu."

"Predno ne bomo tega dosegli, ne
bomo odnehali," je poudarjal svečano
predsednik. "Pa tudi ne bomo zadovolj-
ni samo s tem, da to dosežemo in potem
odnehamo. Sedaj smo odločeni ne samo
dobiti vojno, ampak tudi zagotoviti mir,
ki bo sledil."

Kratke vojne in druge vesti

LONDON. — Pet nemških oficirjev je bilo ubitih in 14 ranjenih, ko se je razpočila bomba v njih klubu v Parizu. Razstrelbi je sledila silna panika.

WASHINGTON. — 24 ur zatem, ko je mornariški oddelek vlade vprašal za \$845,000,000 za mornarico, je mornariški odsek poslanske zbornice to vsoto odobril.

DETROIT, MICH. — Avtni magnat Henry Ford je izjavil, ko je slišal Rooseveltov vojni program, da se ga bo sigurno lahko izvršilo in sicer že v začetku 1943.

LONDON. — Glavne nemške radijske postaje v Berlinu, Hamburgu, Koelnu, Leipzigu ter Stuttgartu so prenehale obratovati sinoči že ob sedmih.

RIM. — Turinski časopis La Stampa je imel včeraj polno hvale o generalu MacArthurju, ki s takim pogumom in odporom brani Filipine.

NEW YORK. — Bivši svetovni prvak v rokoborbi, Jack Dempsey, bi rad vstopil v vojaško službo, kjerkoli bi bil uporaben. Zavrnil so ga, ker je že star 46 let.

CLEVELAND, O. — Župan Lausche bo šel danes do governenja Brickerja, da dobi finančno pomoč za civilno obrambo v okraju Cuyahoga.

WASHINGTON. — Zakladniški urad naznanja, da bo kupil od Rusije za nadaljnjih 20 milijonov dolarjev zlata, ali vsega skupaj dozdaj za \$60,000,000. S tem denarjem Rusija kupuje tukaj vojne potrebščine.

Zrebanje novih registrirancev bo pred marcem. Nadaljni se bodo registrirali v marcu

Washington. — 9,000,000 moških se bo registriralo 16. febru-
arja za vojaško službo. To so v
starosti od 20 do 44 leta. Par-
tednov zatem se bo vršilo že zre-
banje za vojaško vežbo in v teku
treh ali štirih mesecev bodo že
klicani v armado.

Registracija moških od 18. do
20. leta, ter od 45. do 65. leta, se
bo pa vršila enkrat v marcu. Ti
ne bodo obvezni za vojaško slu-
žbo, ampak za vse drugo, kot bo
določila vlada.

Z registracijo moških od 20.
do 44. leta bo imela ameriška ar-

mada na razpolago 26,000,000
mož, ki nam bodo zagotovili kon-
čno in popolno zmago, kot je iz-
javil predsednik Roosevelt.

Vlada bo pri tem gledala, da
produkcija obrambnega mate-
riala ne bo trpela, dasi se bo sku-
šalo vedno bolj nadomestiti moš-
ke z ženskami v industriji. Kot
doslej bodo oženjeni moški, ki
imajo odvisne za preživljati,
opreščeni vojaščine, vsaj dokler
ne bo večje sile za dodatno voja-
štvo. Toda naborne komisije bo-
do odslej bolj stroge pri opro-
ščevanju.

Župan Lausche je imenoval Mr. Mihelicha v komisijo

Včeraj je imenoval župan
Frank J. Lausche slovenskega
odvetnika John L. Mihelicha kot
člana civilne komisije. Imeno-
vanje stopi v veljavo v ponedeljek
in termin traja šest let. Ta urad
je zelo važen. Ta komisija odlo-
ča reče za vse mestne in okrajne
uslužbenke, ki spadajo pod civil-
no komisijo. Ta komisija ima
moč, da vrne v urad vsakega
uslužbenca, ki je bil odstavljen.
Pod jurisdikcijo te komisije spa-
dajo vsi mestni stražniki, ognje-
gasci, mestni in okrajni usluž-
benci. Mi iskreno čestitamo Mr.
Mihelihu na tem važnem ime-
novanju, pa tudi županu Lau-
schetu, ki je izbral tako zanesljive-
ga in vestnega človeka, kot je
Mr. Mihelich. Ker zahteva, da
urad samo delno zaposlitev, bo
Mr. Mihelich tudi v nadalje
opravljal svoj odvetniški posel.

Župan Lausche apelira za prostovoljne prispevke

Župan Frank J. Lausche bo
imenoval danes poseben odbor,
katerega naloga bo, da zbere
med meščani kakih \$125,000 pro-
stovoljnih doneskov. Ta denar se
bo porabil za najnujnejše po-
treščine pri civilni obrambi.
Urad za civilno obrambo, odko-
der se bo vsa stvar vodila, bi že
posloval, pa ni denarja niti za
najemnino, niti za opremo ura-
da.

Hull očita Japoncem živalsko divjaštvo

Washington. — Državni tajnik
Cordell Hull je obdolžil Japonce,
da so se ponižali do pravega ži-
valskega divjaštva, ko so grozili,
da bodo ustrelili v Manili vsake-
ga belega človeka, ki se bo pri-
kazal na cesti.

Nove uradnice

Društvo Jutrzanja zvezda št.
137 ABZ je izvolilo za leto 1942
vse stare odbornice in sicer:
Predsedica Genovefa Zupan,
podpredsednica Frances Brancel,
tajnica Dorothy Strniša, 13608
Coit Rd., tel. MU-2730, zapisni-
karica Julia Brezovar; nadzorni-
ce: Rose Levstek, Paulina Dur-
java, Mary Bradač, vratarica
Paulina Zigman, društveni zdrav-
niki vsi slovenski zdravniki v
Clevelandu, zastopniki za Ohij-
sko federacijo Dorothy Strniša
in Mary Bradač, zastopnica za
SND Mary Bradač, odbor za po-
moč Jugoslaviji Genovefa Zu-
pan, namestnica Dorothy Strni-
ša.

Ness je degradiral ognje- gasnega poveljnika Barretta

Varnostni direktor Ness je
včeraj degradiral Patricka Bar-
retta, ki je nosil v ognjegasnem
oddelku šaržo poveljnika, za na-
vadenega ognjegasca. Barrett
ima že 28 let službe. S tem bo
izgubil \$1,124 plače na leto in
opravljati bo moral navadna de-
la ognjegasca. Kaznovan je bil,
ker je javno obdolžil direktorja,
da dela razdor med ognjegasci.

V Albaniji je prišlo do krvavih demonstracij proti Italijanom

London. (ONA). — V Tirani,
Albanija, je bil ubit 70 letni
verski vodja Muslimanov, Bek-
tashis, ker se je udeležil protifa-
šističnih demonstracij. Starček
je bil ljubljen pri vseh Albancih,
ne glede na versko prepričanje.
Zato pa, ko se je narod zbral k
demonstraciji proti fašistom, je
stopil na čelo narodu, da bo tako
dobila demonstracija patriotično
in narodno lice.

Italijanska policija je strelja-
la v demonstrante in jih ubila
20. Toda ljudje so odvrnili s
strelji ter ubili pet italijanskih
karabinjerjev in enega polkovni-
ka.

Novi uradniki

Društvo Lipa št. 129 SNPJ je
izvolilo za leto 1942 ves stari od-
bor in sicer: Predsednik Joseph
Trebec, podpredsednik Andy
Skerl, tajnik Anthony Meklan,
485 E. 109. St., blagajnik John
Sivec, zapisnikar Karl Penko;
nadzorni odbor: Stanley Poekar,
Frank Sot in Joseph Filipič, vratar
Anton Nordin, zdravniki:
dr. Kern, dr. Oman, dr. Skur.
Seje vsako 2. nedeljo popoldne v
SND, staro poslopje.

Srbski častnik prosi orožje za Jugoslavijo

London. (ONA). — Dvojloš
Sekulić, ki je po velikih težavah
pobegnil iz Jugoslavije in dospel
v London, kjer je bil imenovan
za atašea pri jugoslovanski vlad-
i, urgira zaveznike, naj kakor
hitro mogoče pošljejo orožje in
municijo v Jugoslavijo, kjer so
odprli jugoslovanski četniki
tretjo fronto proti Hitlerju.

"Jugoslavija ni izgubila vojne,"
je rekel Sekulić. "Kadar se
rešuje vprašanje o zalaganju z
orožjem armade, ki se bore pro-
ti skupnemu sovražniku Hitler-
ju, naj se ne pozabi, da potrebu-
jejo jugoslovanski četniki nujno
orožja in municije. Nemčija ni
sama bojne fronte na zahodu
in vzhodu, ampak jo ima tudi na
jugovzhodu, v Jugoslaviji," je
rekel.

"Invazija Jugoslavije je bil

23 dni je že velika razlika

Washington, 6. jan. —
Predsednik Roosevelt je po-
slal speakerju Rayburnu za
njegov 60. rojstni dan sle-
dečo čestitko:

"Še mnogo srečnih dni!
Kaj ne, zelo neprijetno je,
če je človek že toliko star!
Meni se manjka polnih 23
dni!"

Rusi so vzeli Nemcem v petih dneh 572 vasi in mest v ofenzivi

Moskva, 7. jan. — Ruska bo-
jna mornarica na Črnem morju
je izkrcala v presenetljivem po-
hodu na Krimu veliko število vo-
jaštva in bojne opreme. Rusko
vojaštvo je stopilo na suho pri
Eupatoriji, severno od Sebastop-
ola. S tem je postala nevarnost
za 100,000 Nemcev, ki oblegajo
Sebastopol, da jim bo odrezan
umik iz polotoka Krima.

Dalje naznaja rusko vrhovno
poveljstvo, da je vzela ruska ar-
mada nacijem tekom zadnjih
petih dni 572 vasi in mest ter
pri tem pobila najmanj 10,000
Nemcev. Ruska ofenziva se še
vedno vali proti vzhodu vzdolž
vse fronte.

Umikajoči Nemci zapu- ščajo ruske ujetnike zmrzni

Stockholm. (ONA). — Nek-
švedski zdravnik, ki je bil pro-
stovoljno z nemško armado, se je
vrnil in pripoveduje, da so Nem-
ci pustili na deset tisoč ruskih
ujetnikov, ki so jih bili zajeli še
pri prvem prodiranju, da so
umrli od glada, ali zmrzni.

V okolici Rige, Minska in dru-
gih mest so Nemci zgnali skupaj
velika krdela ruskih ujetnikov,
ne da bi jim dali kako zavetje
pred burjo in snegom in skoro
brez gorke obleke.

Zdravnik je rekel, da se je vr-
nil na Švedsko, da bo protestiral
proti nečloveškemu ravnanju z
ruskimi ujetniki. Povedal je tu-
di, kako da Nemcem primanjku-
je zdravniških potrebščin in
zdravnikov za fronto.

Romunski kralj Karol pride v U. S.

New York, 6. jan. — Romun-
ski kralj Karol, ki se nahaja v
Mexico City, pride okrog 20. ja-
nuarja v Zed. države. Povabili
so ga sem oni domoljubni Ro-
munci, ki delajo za svobodno
Romunsko in za zmago demo-
kracij.

Češki zunanji minister Jan Masaryk pride v mesto

V nedeljo bo v Clevelandu če-
ški zunanji minister Jan Masa-
ryk. Imel bo javni govor ob
2:30 popoldne v mestni glasbeni
dvorani. Nobene vstopnine ni k
tej prireditvi in vsak je prijazno
vabljen.

Masaryk je visoko naobražen
človek. Pohajal je univerzo v
Pragi in v Bostonu. Ko je bila
organizirana samostojna repu-
blika Češko-Slovaška, je bil Ma-
saryk njen prvi zunanji mini-
ster. Potem je bil zastopnik v
Washingtonu in zatem češki po-
slanec v Londonu.

Mr. Masaryk se nahaja v Ame-
riki od oktobra. Zdaj se bo vr-
nil zopet nazaj v London k vla-
di. V nedeljo bo zadnji njegov
govor v Ameriki.

Ker bo v svojem govoru pove-
dal in orisal sedanji položaj v
Evropi, bo to gotovo zanimalo
vsakogar. Masaryka bo predsta-
vil župan Frank Lausche.

Šola za popravo starih avtnih koles

Washington, O. — Vojni od-
delek vlade naznanja, da bo za-
čela pošiljati v Akron, O. voja-
ke, ki se bodo v tamošnjih tvorni-
cah za kavčugaste produkte nau-
čili, kako se popravlja in obno-
vi obrabljena avtna kolesa. Na
ta način bo armada lahko preno-
vila na tisoče koles. Tečaj bo
trajal osem tednov in po 20 vo-
jakov bo poslanih v en tečaj. Po-
tem bodo prišli pa zopet drugi.

Na vojaškem dopustu

Pvt. Joe Zupancič iz 1201 E.
60. St., ki se je pred kratkim
mudil na dopustu, se želi zahva-
liti vsem prijateljem, ki so ga
obiskali za časa njegovega dopu-
sta.

Dodatno naznanilo

Poroča se nam, da zapuščča po-
kojni Joseph Menart tukaj tudi
hčer Mary Peterlin na 9605 Yale
Ave. Njegov pogreb se bo vršil
jutri ob devetih v cerkev sv.
Vida.

Zadušnica

V petek ob osmih bo darovana
v cerkvi sv. Vida sv. maša za po-
kojnim Mary in Joseph Glavich.

Nemški vojaki v Libiji se vdajajo z upanjem, da bo- do poslani v Kanado

Kaira. (ONA). — Kot trdijo
poročila, se nemški vojaki v Li-
biji predajo angleškim četam kar
v trumah in to pri vsaki priliki
v upanju, da bodo poslani v
ujetništvo v Kanado ali v Avstri-
jo.

Glasom angleških poročil so
nemški vojaki pod vtisom, da bo-
do dobili po vojni v teh deželah
komplekse zemlje in pa držav-
ljanstvo. Večina nemških voja-
kov, zlasti mladeniči pri 17 in 18
letih vidijo edino rešitev od Hit-
lerjeve brutalne vojne mašine v
ujetništvu.

Nek nemški poročnik je izja-
vil napram svojim zavojeval-
cem: "Nov svet in ne nov red so
sanje nemške mladine. Toda ne
nov svet pod Hitlerjevo oblast-
jo."

Iz raznih naselbin

Chisholm, Minn. — Uprava
tega mesta je od 2. decembra v
rokah tu rojenih, mladih Sloven-
cev. Za župana je bil izvoljen
rojak John Gornik in poleg nje-
ga so bili izvoljeni štirje sloven-
ski aldermani: Tone Dren,
Frank Kočevar, Edvard Kočevar
in John Madrič; vsi so že mladi
možje. Gornik je star 34 let,
oženjen in oče štirih otrok. Prej
je bil šolski odbornik.

Denver, Colo. — Dne 25. no-
vembra je bila v Arizoni pri
Hallbrook velika avtomobilska
nesreča, pri kateri so izgubili
življenje George Špehar iz Den-
verja, njegova žena in njun štiri-
rinajstletni sin. Drugi sin, ki je
vodil avto, je ostal pri življenju
in nahaja se v bolnišnici. Dru-
žina je bila na obisku v Califor-
niji in se je vračala domov, ko
je v Arizoni počil obroč na kole-
su in to je zagnalo avtomobil ob
cementni steber ob cesti ter ga
razbilo. Špehar je dolgo let vo-
dil trgovino v Crested Butte,
Colo., in pred kratkim se je pre-
selil v Denver. Ostali so trije
sinovi in dve hčeri.

North Chicago. — Dne 20.
dec. je umrl Tomaž Serše, star
65 let in rojen na Vrhniki. Tu
zapuščča sina in vnuka.

"AMERIŠKA DOMOVINA"

AMERICAN HOME

SLOVENIAN DAILY NEWSPAPER

JAMES DEBEVEC, Editor

6117 St. Clair Ave. Cleveland, Ohio.
Published daily except Sundays and Holidays

NAROČNINA:

Za Ameriko in Kanado, na leto \$5.50. Za Cleveland, po pošti, celo leto \$7.00.
Za Ameriko in Kanado, po pošti, \$3.50. Za Cleveland, po pošti, pol leta \$3.50.
Za Cleveland, po raznašalcih: celo leto \$5.50; pol leta \$3.00.
Za Evropo, celo leto \$7.00.
Posamezna številka 3c.

SUBSCRIPTION RATES:

United States and Canada, \$5.50 per year; Cleveland, by mail, \$7.00 per year.
U. S. and Canada, \$3.00 for 6 months; Cleveland, by mail, \$3.50 for 6 months.
Cleveland and Euclid, by carrier \$5.50 per year, \$3.00 for 6 months.
European subscription, \$7.00 per year.
Single copies, 3c.

Entered as second-class matter January 5th, 1909, at the Post Office at Cleveland, Ohio, under the Act of March 3d, 1879.

83

No. 5

Wed., Jan. 7, 1942

Srbski narod je zelo dober našim ljudem

Večkrat smo že prinesli poročila iz zanesljivih virov o silnem preganjanju naših ljudi od strani Nemcev. Iz tistih krajev, katere so zasedli naciji, so izselili vse boljše kmete, vse duhovnike, profesorje, učitelje in druge voditelje naroda. Na njih mesta, na naše lepe slovenske kmetije, pa nase-ljujejo Nemce iz rajha. Naša sveta slovenska zemlja bo zdaj orana od nemških rok. Gotovo bo celo naša zemlja plakala nad žalostno usodo njenih pravih lastnikov, saj je bil vendar ta lepi košček sveta ustvarjen samo za Slovence. Saj ne verjamemo, da bo ta naša zemlja, ki bo spomladini orana in obsejana od rok zakletega sovraga, sploh hotela spočiti in roditi sad roparju. Naj mu rodi osat in plevel!

Na vse kraje pade Nemci zdaj naše ljudi! S seboj ne smejo vzeti niti vse svoje obleke. Kar imajo na sebi in 200 dinarjev dobe, pa hajdi... kam? ... v tuje, neznane kraje!

Mlade in zdrave fante in dekleta vlačijo gori v rajh, kjer jim bodo tlačanili. Nekatere pošiljajo notri na Poljsko. Največ pa so jih poslali v Srbijo. Trdi se iz zanesljivih poročil, da je že nad 60.000 naših Slovencev doli v Srbiji. Pomislite, poslali so jih k Srbom, ki so že sami največji reveži. Saj je srbska zemlja še v mirnih časih komaj skromno preživljala svoje ljudi. Sedaj so pa naenkrat dobili v goste, radi ali neradi, še naše Slovence.

Ali si moremo sploh predstavljati to žalostno sliko, ki se je odigravala in se še odigrava po revnih srbskih vaseh, ko je nemško vojaštvo prignalo tisoče naših Slovencev in jih porazdelilo po vaseh, ali pa so jih prignali samo do vasi, potem naj si pa sami iščejo strehe in kruha. Kdo je bolj trpeli: ali naši slovenski siromaki, ki so padli v breme revnim srbskim seljakom, ali srbski bratje, ki naj ali sprejmejo največje reveže na svetu, ali naj jih odženejo od hiše? Lahko si mislimo o srce trgajočih prizorih, ko sta se Srb in Slovenec zjokala drug drugemu na prsih in tožila nebu svoje strašno gorje.

In zopet moramo reči, da so Srbi s prav toplim srcem sprejeli naše slovenske siromake. Dali so jim, kar so jim pač mogli dati. Vsa, še tako skromen košček kruha so brez godrnjanja delili s slovenskim bratom. Srbske družine so se tistim v revnih bajticah, da se je dobil prostorček za Slovence. Tudi pri mizi se je dobil prostor za našega Slovenca. Dali so mu žlico v roke in rekli: "Brat Slovenec, prisedi in zajmi iz skleda. Kar imamo, bomo delili po bratovsko s teboj. Dokler bomo kaj imeli, bomo imeli vsi skupaj enake deleže. Ko ne bomo imeli več, pa bomo videli kako bo. Saj to ne bo trajalo večno. Prestali bomo tudi to kazen, saj smo vajeni trpeti. Pa i to nas ne bo sključilo, nas ne bo upognilo, ne bo strlo našega srca. Prišel bo dan tudi za nas, dan odrešenja, a za sovraga dan plačila. Bog i sreča junačka!"

Tako so govorili naši bratje Srbi in tako govorijo dan za dnem našim križepotnikom, našim slovenskim brezdomovincem. Kako naj Slovenci kdaj pozabijo na to plemenito delo srbskih bratov! Nikdar ne bodo pozabili, nikdar ne smejo pozabiti! Na tisoče slovenskih življenj bodo rešili gladne smrti bratje Srbi. V imenu našega, na križ pribitega naroda, tisočkratna jim hvala.

Nad 60.000 Slovencev zdaj osebkuje pri Srbih. Nad 60.000 naših slovenskih siromakov je našlo skromno, toda gorko streho v Srbiji. Zapomnimo si to, zapišimo si to globoko v srce. Prišel bo dan, ko bodo prišli naši Slovenci zopet na svojo sveto zemljo in takrat bodo lahko bratom Srbom poplačali. In vemo, da bodo!

Kar smo gori napisali, so gola dejstva. Naš namen ni in tudi pomena ne bi imelo, da bi stvari olepšavali ali jih delali bolj črne. Kdor temu ne verjame, bo moral počakati do konca vojne. Ko bodo zopet vzpostavljene zveze s staro domovino, bomo dobili vse to potrjeno iz ust naroda samega. Bojimo se pa, da je položaj naših ljudi še stokrat bolj žalosten, kot smo ga pa tukaj naslikali.

Na rokah pa imamo pismo iz stare domovine, ki potrjuje vse naše trditve. Tukaj navajamo vsebino pisma, ime in naslov osebe, ki ga je pisala. Torej pač dovolj dokaza onim, ki morda še vedno zmagujejo z glavo čes: eh, saj ni tako hudo.

Pismo nam je poslal naš prijatelj John Anžiček iz Girarda, O. in se dobesedno glasi takole:

"Ljubi moj Francelj!"

"Prej ko Ti nadalje pišem, Te najprej srčno pozdravljam ter Ti sporočam, da sva s Fani zdaj ubogi begunka. Za svojo lastnino ne moreva imenovati drugega kot kar imava na sebi.

"Prišlo je namreč povelje, v sredo 21. oktobra, da je ukazana splošna selitev našega naroda iz naših krajev. Veliko nas je raje pobegnilo iz Bučke, kot bi se dali vlačiti bogve kam. Pustili smo vse in si rešili samo golo življenje. Šli smo čez mejo iz Nemčije v Stopno, kjer so Italijani in se naselili pri očetu.

"Doma v Bučki smo imeli vsega dovolj; letina nam je bila še dosti dobro obrodila. Danes nimamo pa deti kaj v usta. Pa se ni treba tega preveč ustrašiti, saj smo se mi dovolj, pa kaj pomaga! Piši mi, kaj naj zdaj napravim. Sprejmi obilo pozdravov od Tvojih domačih, posebno pa od Tvoje žene Fani Paušič, vas Stopno št. 4, občina Škocjan pri Mokronogu."

BESEDA IZ NARODA

To bo morda naša zadnja večerja

Cleveland, O. — Se reče, saj zadnja ravno ne bo, ampak tako izborna kot bo ta, pa morda ne bo več. Govorim namreč o naši lovski veselici, katero priredi naš Euclid Rifle klub v nedeljo 11. januarja ob sedmih zvečer v Slovenskem domu na Holmes Ave., z običajnim lovskim plesom. Dva ogromna srnjaka sta ali bosta skočila v kastrolo in dala svoje lepó življenje v blagor naših cenjenih gostov. Danes, pravijo, moramo pozabiti na vse žrtve, ker je vojna, zato se tudi srnjaka ne smeta pritoževati zaradi tega, če ju je pičil svinčeni brencelj tje za komati.

Morda ste že slišali važno novico, da smo v vojski. In ker so fantje pri našem klubu nekakšna titular armada, ki se razume na puške, je prav lahko mogoče, da bodo pozvani na Filipine, da bodo za Japonci osiroke pobirali. Posebno bi bili naši fantje uporabni za streljanje v aeroplane. Imamo namreč dobre vaje v streljanju na lončene golobe, katere zadevamo kot bi lesnike otresali, čeprav so komaj nekaj večji kot šterak. Kaj bi šele napravili, ko bi imeli za cilj en takle japonski bombnik. Saj bi bil v pol sekundi kot sito.

Zato pa, ker ne vemo, kdaj bomo poklicani, bo morda prav to naša zadnja večerja brez delovanja japonskih bombnikov. Vidite, ljubi moji in moje, da je najboljše, da se pridete v nedeljo večer poslovit od svojih hrabrih lovcev, ki bodo peli:

Bobni bodo ropotali,
in pa fantom oznavali:
zdaj je prišel tisti čas
ko na vojsko kliče glas.

Bobni bodo ropotali,
fantje pa slovo jemali:
od očeta, od matere,
od svoje ljubce žalostne.

In ko bomo tako peli in si brisali oči, bomo od prevelike žalosti marširali naravnost tje za baro in kričali: en pir, pa en šnops! In takrat bo res prava sreča za Japonce, da so 5.000 milj oddaljeni od bare Slovenskega doma.

Pridite na to našo lovsko veselico vsi lovci iz države Ohio. Pridite vsi naši prijatelji in znanci, da si bomo še enkrat segli v roke. Zelo hvaležni vam bomo in obljubljam vam, da bomo vsakemu našemu gostu prinesli iz vojske za spomin po enega Japončka, da si ga bo obesil k uri, ali pa del mesto murčka v ušesa.

Garantiram vsakemu in vsaki pravo nebeško zabavo, kakršna je bila še vselej na naši veselici. Vas vse skupaj lepo pozdravljam.

Jim Šepic, predsednik.

Za narodno čitalnico

Po zibelci civilizacije, osrednje Evrope, mandrajo, macistični, in fascistični krvoloki, kateri so še hujski kakor so bile hunske in tatarske horde. Evropski narodi so postali sužnji nemškega vojaškega škornja, kolo časa jih je obrnilo nazaj v zgodnji srednji vek s tako brutalno silo kakor jo še ne pozna zgodovina človeštva!

Kakor prihajajo sem tajna poročila od naših vojcev, in prijateljev, bratov itd. zapirajo naše šole, zatirajo naše časopise in sežigajo naše knjige. Naši pisatelji, in pesniki in vsa inteligenca je preganjanja, ali pa poslana čez mejo naše in njih domovine.

Kaj je naloga nas Slovencev v Ameriki, da pomagamo tem trpečim v domovini? Prvič je potreba da pomagamo jugoslovanskemu pomožnemu odboru po svoji moči. Drugič je da vzdignemo glas tako visoko, da se bo slišalo tudi v Washington, da smo preganjani na naši zemlji, katere je naseljena z slovenskim rodom čez tisoč let.

Tretjič je pa naša sveta dolžnost, da ohranimo to, kar smo si ustanovili v teku dolgih let tukaj v Ameriki. To so naša kulturna in prosvetna društva, zadnje čase se vidi, da smo postali zelo brezbrizni proti tem, res je da umirajo naši vodilni ljudje, nekaj je pa krivo tudi nočno delo. Ali tudi temu se da odpomoči, ako bi bilo malo več požrtvovalnosti in resne volje. Nobeden ni brez napak, in nobeden ni popoln, zato bi si morali biti kulturni delavci v resnici kot bratje.

Apelira se na vse bivše člane, Jadrana in Čitalnice, da postanejo spet člani teh društev in tako pomagajo oživeti naše družabno življenje v Slovenskem delavskem domu. Članstvo čitalnice SDD se pa opozarja, da se vrši občni zbor čitalnice 7. januarja ob 8. uri zvečer, pridite vsi, ker se bo volilo nov odbor in ukrenilo več drugih važnih stvari.

Louis Elovár

"O ta vražja vdova"

Staro leto je minilo in pričelo se je novo, vsi pa si gotovo želimo, da bi bilo novo leto bolj zadovoljno in srečno kot je bilo lansko. Prav to želi vsem svojim prijateljem tudi dramsko društvo "Verovšek", da se bomo pa takoj v začetku leta malo nasmejali nam je to dramsko društvo pripravilo malo zabave v nedeljo, 11. januarja, v Slovenskem delavskem domu na Waterloo Rd.

Verovski so se namenili, da pripravijo malo smeha na naš oder in to bo prav gotovo v nedeljo, ko nam bodo podali vse-loigro "O ta vražja vdova." Torej že ime va mpove, da bo res nekaj všelega in zabavnega. Pričetek predstave bo pa za enkrat prav točno ob 3:30 in nikakor ne ob štirih, kakor nekateri mislijo. Kdor bo prišel kasneje kot ob 3:30 bo zamudil eno dejanje in naj kar sam sebi pripíše.

Vstopnice dobite pri vseh članah ali pri tajnici kakor tudi pri bari v Slovenskem delavskem domu. Cena vstopnicam je v predprodaji 40 centov in pri blagajni pa 50 centov.

Pridite v nedeljo k tej Verovski predstavi in užili boste par ur nepriljenega smeha in veselja. Vse vloge so v dobrih rokah, kar nam jamčijo sledeča imena: Jennie Prime, Cecilia Jaklitz, Mrs. Bašelj, Joe Godec P. Šter, Jereb, A. Božič in Frank Zakrajšek. Le pridite in si vsaj za par ur olajšajte svoje misli, saj v današnjih časih itak ne slišimo drugega kot o vojni in prav nam bo prišlo, če se bomo malo od srca nasmejali.

Poigri pa se vsi plesna zabava, da se bo vsak lahko naplesal po svoji volji. Za poskočne polke in valčke bodo skrbeli Vadalovi fantje. Za prvo uro bodo igrali samo polke in valčke, seveda pozneje pa morajo dati malo prilike za ples pa tudi mladini. Iz tega vidite, da skrbimo, da bo za vse dovolj nepriljene zabave. Le pridite v nedeljo v Slovenski delavski dom na Waterloo Rd.

In pa za večerjo vam ni treba doma skrbet, ker naše kuharice bodo pripravile vse najboljša in se boste lahko imenito navečerjali za majhno vsoto.

Poleg tega pa bo preskrbljeno tudi za žejne. Torej kaj morete še kaj več pričakovati za en večer? Za borih 50 centov, če kupite vstopnico pri blagajni, ali za 40 centov, če jo kupite v predprodaji, boste imeli dovolj smeha, veselja, godbe in plesa in vse v enem večeru. Vas prijazno vabi odbor, da se odzovete v velikem številu,

Anna Vadnal

Ob moji 35 letnici

Piše Jacob Resnik

(Nadaljevanje)

Naslednji dan je bil petek in smo dobili še zajtrk na parniku, potem pa so nas zares izpustili s parnika. Na otoku solza je bilo kmalu vse v redu opravljeno. Tako sem 21. oktobra 1906 stopil na ameriška tla. Po vseh opravilih so nas končno spravili na vlak in nekako ob sedmih zvečer smo se odpeljali proti Clevelandu. Povedano nam je bilo, da bomo v soboto večer že na svojem cilju. A vlak je imel zamudo, da smo bili precej pozni. Naš vagon so bili zapeljali nekam na stranjsko progo in nas pustili čakati skoro vso noč, šele proti jutru so se spomnili tudi na nas in nas prišli iskat. Ko sem bil zvečer stopil iz vagona, da bi pogledal kje smo, pa nisem videl drugega kot temo. Nikjer ni bilo videti ne postaje in ne nobene hiše v bližini in že sem si mislil: no, ta je pa lepa, komaj prvi dan smo v Ameriki, pa smo se že izgubili. Končno so se nas pa vseeno usmili in so nas zapeljali na postajo.

Kako smo bili zopet vsi začuden, ko smo gledali tako podrtijo kot je izgledala tedaj Union postaja. Prav tako se mi je zdelo kot da vidim kak podrt grad. Postrežki so bili pa tako vljudni in dobri, da kom sem stal še na stopnicah vagona pa mi je že nekdo potegnil kovčeg iz rok in me lepo peljal do svoje kočije. Seveda moj spremljevalec Jože je bil pa tudi z mano. Kočijaž naju je še vprašal za naslov in nato pa je pognal svoje kljuse. Kako so ljudje postrežljivi v Ameriki, vidiš, da so naju komaj čakali, saj si videl kako naju je bil mož vesel. Jože pa pravi: to postrežbo bova morala najbrže še drago plačati. Jaz sem seveda malo ugovarjal čemu naj bi plačala, saj ga nisva midva klicala, da naju vozi. V takih pogovorih smo se pripeljali do visokih hiš pa pravim: Ti Jože, daj ga vprašat, če razume nemško. Res sva ustavila voz in ga vprašal, če razume nemško. Pričel nam je in nato pa sva ga vprašala, koliko nama bo računala za to vožnjo. Povedal nama je, da od vsakega po 3 dolarje.

Hitro sem v duhu preračunal koliko to znese na naš denar in sem bil takoj gotov, da naju bo vožnja stala vsakega po 15 kron. Nak, to je pa že malo preveč sem si mislil. Začeli smo se pogajati in sva mu ponudila po dolar in pol, po dva dolarja od vsakega, a kočijaž pa je le trdil svoje, da tri dolarje od vsakega. Jaz pa sem rekel: ti imej svoje kljuse in midva bova pa hodila, saj še polne ni, bova že kako prišla in takoj prvi dan zaslužila vsak 15 kron. Vzel sem kovčeg in skočil doli in moj spremljevalec pa je storil isto. Mož je sicer nekaj kričal s svojega visokega sedeža, a predno je bil bomo na tleh, sva bila midva že precej stran od njegov kočije. Povedal sem mu še, da ker ni bil zadovoljen s štirimi dolarji, da ne bo dobil pa nič. Šla sva dalje, kjer sva videla precej voz, ulične železnice. Ugibala sva, katere bi bila prava za naju. Kar pristopi k nama neki možki in naju nagovori po slovensko "Odkod sta prišla fanti?" pa se odrežem "iz Kranjskega." On pa, pravi, saj to

vem, jaz bi le rad vedel, odkje ta doma? Tako sva mu povedala, da je Jože tam blizu Vel. Lašč in jaz pa od Litije. On nama pa hitro pove, da je pa iz Žužemberka.

Pokazal sem mu še naslov, ki sem ga imel s seboj, 7919 Burke Ave. Pogledal ga je in rekel, da ne ve kje bi bila ta ulica. Povabi naju na poulično in nama pove, kjer vama bo sprejvodnik rekel iti doli, tam pa izstopita. Tam bo že dosti Slovencev Peljala sva se po St. Clairju. Na 62. St. in St. Clair Ave. pa nama sprevodnik pove, da naj izstopiva. Ravno so prihajali ljudje od maše pri sv. Vidu. Blizu naju se ustavi gruča ljudi in sva slišala pogovore, da sta zopet prišla dva grinarja in šli so dalje. Nihče se ni več zmenil za naju.

Tedaj mi je prišla na misel tista dogodka o popotniku, ki je potoval iz Jeruzalema v Jerih. Farizej ga je pogledal in šel dalje; mimo gre judovski duhovnik in stori isto. Pa pride usmiljeni Samaritan in ga vzame v oskrbo. Tudi k nama je pristopil usmiljeni Samaritan. To je bil neki gospod s cilindrom na glavi. Prijazno naju nagovori: "Kam sta pa vidva namenjena?" Jaz sem se pa hitro odrezal: "V Ameriko!" No, kaj bosta v hodila v Ameriko, se nasmeje, saj sta že tukaj. Kar jaz mislim je to: kam sta namenjena, na kateri naslov. Pokazal sem mu zopet naslov, a tudi on ni vedel kje je tista tako želno pričakovana Burke Ave.

Nato pa naju povabi s seboj rekoč: "Pojdita z menoj v salon, vaju bom enkrat tretal, potem bomo pa že našli ta naslov." Ko stopiva z njim preko ceste, mislim, da je bilo na vogalu 63. ceste v salon odzadaj. Prav čudni vhodi so bili in že sem bil v strahu, da naju bo kam zapeljal. V gostilni pa je bilo bolj prijazno in najin Samaritan reče gostilničarju: "Dva grinarja sem dobil na cesti, daj jim pit." Jaz sem ga precej nezaupno vprašal, kaj neki pomeni beseda tretal, kaj morda to pomeni pijače kupiti? Na kar mi on pritrdi. Povedal sem mu, da sem bil že v strahu, kaj neki bi to pomenilo in posebno pa še ko smo po tako skrivnih potih hodili v gostilno. Povedal sem mu tudi, da sem se že bal, da naju bo mogoče prodal v sužnost.

Sredi gostilniške sobe je bila velika miza in krog nje so hodili fantje z dolgimi palicami, igrali so — biliard. Ko so slišali moje pripovedovanje, so se takoj pričeli oglašati: pa še name jim daj pijače in zopet druge — pa še name jim nalij itd. Seveda najhujše pa je bilo pri tem to, da nisem mogel piti, ker že skoro tri dni nisem nič jedel.

Ko sva povedala vse svoje povesti, od kje sva in kdo sva, tedaj pa se eden oglašil in pravi, da je v sosednjem salonu nekdo, ki je prav tam doma kot je bil moj prijatelj. Takoj so naju odpeljali čez nekatera dvorišča, mislim, da k Brodniku, doli proti jezeru. Ko stopimo notri že zakliče: "Martin, neki fant je prišel iz starega kraja in pravi, da je iz iste vasi doma kot si ti." Pa ti pride zopet imeniten gospod, vsaj tako se mi je zdelo in vpraša mojega prijatelja iz katere vasi je doma. Moj prijatelj mu pove, a vasi si pa nisem zapomnil, samo toliko vem, da je bil doma iz fare Rob. Dalje ga vpraša, čigav je. Martin ga nato vpraša še več vprašanj potem pa reče: "Fant, ali veš kdo sem jaz?" Fant odkima. Nato mu pa reče Martin: "Jaz sem tvoje matere brat, tvoj stric sem," in ga od samega veselja objame in pritiska k sebi.

To je bilo veselo svidenje. Našla sta se stric in nečak, Martin takoj odvde svojega nečaka v trgovino, kjer ga je prvi dan oblekel v ameriško obleko. Ta

ko sedaj boš pa ostal pri me. Pozneje sem zvedel, da je Jože odšel v Colorado k svojimi stri, če je še med živimi ali tega pa ne vem.

V tem se je pa že približilo 12 ura, čeprav je bila v moji želodec že zdavnaj, saj od poka jutro nisem imel gorke v želodec. Prav rad sem se ozval klicu v hišo k jedi. Po jemu sem bil pa zopet v zadregi, kaj ti reki so da je tu gostilna, jedli smo vsi skupaj, pa nihče se ni zmenil, da bi bil plačan. Vprašal sem strica Martina, kaj pa naj plačam kosilo. Prav kratko mi je povedal, da se ne treba prav nič meniti o plačilu in kadar bom kaj zaslužil, naj pridem okrog pa bom popotretal. Sedaj sem pa že delal, kaj ta beseda pomeni, pijačo bo treba dat. Po mal počitku in pogovoru so me tje spremili v Newburgh, kjer sem še sedaj. Če bi vedel imena dotičnih, ki so mi 35 leti napravili to uslugo, se jim šel osebno zahvaliti, pa da ne vem imen in ne, če še kateri tistih v Clevelandu. Nastanil sem se bil pri prijatelju še iz stare domovine pri Juhojih. Oče in mati sta umrla, Frank Juh je še v Newburghu in Jože Juh pa je v Pennsylvaniji. Vsem prav pa hvala za vso izkazano dobroto, ki ste mi jo storili še 35 leti.

Tako sem ostal v pondel doma, v torek pa sva šla z spodarjem na pokopališče, kjer je bil on zaposlen. Mr. Don Perko, oče spoštovanih zdravnikov Anthony in Adolf Perko je tam vprašal zame za delo. Delovodja je bil takoj zadovoljen in je rekel, da naj mi lopota in kramp, da grem k njemu. Pobral sem odkazane orodje in sva odšla z nekim rim Poljakom kopat grobov, je odmeril prostor, mi je pokazal kje naj začnem s kopanjem. Zasadi sem lopato in v zemljo čez ene deset grobov. Ljak pa je pričel kričati malo, po malo" in mi je pokazal, kako se v Ameriki kopajmo za mrliča.

Tega dela pa nisem opravljal dolgo, kajti že 1. novembra 1906 sem šel delat v tovarno v "dratovno," kjer sem poslen še danes. Razven malih nezgod sem bil vse srečen pri delu. Delam še dno v istem prostoru, kjer sem začel pred 35 leti.

Kako pa je bilo v Ameriki, oziroma v Newburghu pa je bom opisaval. Vem, da sem marsikaterikrat zagrešil kakšno napako, toda ne namenoma, to je, da bi koga hotel spraviti nesrečo ali škodo, upam, da ga, nisem napravil. Vsi pa veste, da kdor se poda v življenje pa naj bo v politiki ali na društveno polje, da kdar ne more tako narediti vajga, da bi bili vsi zadovoljni. Vem pa tudi, da se boste neteri mogoče smejali, ko bo čitali, pa naj bo, saj je zdaj smeh tudi koristen.

Če kateremu ne bo všeč moj popis, pa naj se nikar ne jezi, saj papir ni kriv, če moj dopis na njem. Kakor pravijo, da gora ni nora, ampak stiti je nor, ki gre gor. Končno naj pa še pripomnim nekaj bližje smrti, tako jaz kakor dragi čitatelj. In kadar pri tista, ki pobira stare in mlade, se priporočim za malo molitvico. Vse, venci, vsi šopki niso v njih očeh toliko vredni za umlega dušo kot je ena sv. marta. Pozdravljeni.

(Konec)

Bacili, ki povzročajo kihanje, potujejo s hitrostjo 100 milj na uro. Tako pravijo znanstveniki.

V nizozemski Indiji je 600.000 domačih prebivalcev med njimi je samo 300.000 Evropejcev.

SATAN IN IŠKARIOT

Po nemškem izvirniku E. Mays

"Pa jezdim v skoku!" groznega.

"Vogel ne more za nami!" V skoku sta dirjala brata po skaloviti dolini. Enemu se je konj spotaknil, padel je in pokopal jezdeca pod seboj. Nisem videl, kateri je bil daljava je bila prevelika. Drugi se je ozrl, obstal in razjahal ter pohitel k bratu, da mu pomaga, — vključno preteči nevarnosti, ki jo je pomenila zamuda. Saj bi ju vsak hip dohitela. Pozneje sva videla, da je padel Thomas Melton.

Brat Harry bi bil rad pomagal konju kvišku, pa se je zaman trudil, konj si je zlomil prednjo nogo. Zavelel ga je na stran, Thomas Melton je skočil na noge. Videla sva na njunih razburjenih kretnjah, da sta se sprla. Samo enega konja sta imela, le eden se je morebiti utegnil rešiti, drugega, ki je bil brez konja, pa bi v najkrajšem času dohitela.

"Dva jezdeca, pa samo eden konj!" je vzkliznil Winnetou.

"Najina sta!"

Radoveden sem bil, kako si bode ta pomagala.

Tesno drug ob drugem sva hitela po pobočju navzdol v orjaško strugo. In tedaj se je zgodilo —

Harry Melton je mislil zajahati svojega konja, brat pa mu ni pustil, sam je silil v sedlo. Prevalila sta se, se odpravila in suvala. Harry je odinil brata in postavil nogo v stremen.

Pa je z njim zamahnil brat Thomas s puško in udaril Harryja s kopitom po glavi. Harry je zdrknil na tla.

Videla sva z Winnetouom, da se je Thomas za trenutek sklonil k bratu, se zopet vzravnil, zajahal bratovega konja in skokoma oddirjal. Kaj je počel, kaj se je sklanjal k bratu, tega od daleč nisva videla.

Pa kmalu sva vedela, kaj je storil —

Vse se je vršilo naglo, mnogo hitreje, nego vam morem pripovedovati. Komaj dve minuti sta minili od trenutka, da je padel Thomasov konj, pa do trenutka, da je zajahal bratovega konja, in odjezdil. Predaleč je bilo, da bi ga dosegla s kroglo.

Se huje sva pogledala konja, v petih minutah sva bila na mestu.

Thomasov konj se je zvijal na tleh in brcal s tremi nogami okoli sebe, poleg njega pa je ležal Harry Melton — nepremičen.

Obstala sva, razjehala in skočila bliže.

Harry Melton je krvavel, v levih prsih mu je zevala globoka rana —

"Brata je zaklal —!" je kričnil Winnetou.

Streslo me je po vsem telesu. Starejši Thomas je omoril mlajšega Harryja, da si je rešil življenje in denar —

"Pohitva za njim —?" je grozeče vprašal Winnetou.

"Ne! Ne bo nama ušel.

Harry umira, pri njem morava ostati!"

"Morebiti ga še rešiva —!" je menil in željno gledal za ubežnikom, ki je izginjal po dolini med skaloviem.

Harry je bil brez zavesti, udarec s kopitom ga je omamil. Strgala sva mu suknjo, telovnik in srajco, ki je bila vsa krvava. Močno je krvavel, toliko pa ne, da bi se bilo bati prehitrega izkrvavenja.

Globoko je šel po sapo, ko sva ga slačila. Kri se mu ni sunkoma ulivala, kar je bilo pomirljivo znamenje. Vode žal ni bilo v pusti, kameniti dolini, da bi mu rano umila. Raztrgala sva srajco in mu rano trdno zavezala. Druge pomoči mu nisva mogla nuditi.

Pomagajte Ameriki, kupujte obrambne bonde in znamke.

Redna letna delniška konferenca SND, 8. jan. 1942

Ime društva	Zastopniki
1. Društvo Brooklyn št. 135 SNPJ	John Kováč
2. Društvo Carniola Hive št. 493 T. M.	Frances Zugel
3. Društvo Carniola Tent št. 1288 T. M.	John Tavar
4. Društvo Cleveland št. 126 SNPJ	Joseph F. Terbižan
5. Društvo Cleveland št. 23 ZSZ	Frank Glach
6. Društvo Comrades št. 566 SNPJ	John Vohar
7. Društvo Clevelandski Slovenci št. 14 SDZ	John Susnik
8. Društvo Danica št. 11 SDZ	Josephine Centa
9. Društvo Dosluženci	Frank Wirant
10. Enakopravnost	John Renko
11. Društvo France Prešeren št. 17 SDZ	Joseph Okorn
12. Pečlarski Klub	Felix Strumbelj
13. Godba Bled	Rudy Widmar
14. Dramski zbor Ivan Cankar	Frank Cesnik
15. Društvo Glas Clevelandskih Delavcev št. 14 SDZ	Wm. Candon
16. Društvo Jugoslav Camp št. 293 WOW	Vink. Spolarac
17. Dramski zbor Abrahamskih	Mary Bradac
18. Društvo Jutrarnja Zvezda št. 137 ABZ	Frank Smole
19. Društvo Ilirika Vila št. 173 ABZ	Anton Wapotich
20. Društvo Lipa št. 129 SNPJ	Fr. Baraga
21. Društvo Lunder-Adamič št. 28 SNPJ	Anton Vohar
22. Društvo Lofka Dolina	Frances Candon
23. Društvo Naprej št. 5 SNPJ	George Turk
24. Društvo Napredne Slovence št. 137 SNPJ	Krist Stokel
25. Društvo Napredni Slovenci št. 5 SDZ	Frank Fabian
26. Društvo Novi Dom št. 7 SDZ	Andy Sadar
27. Društvo Kristusa Kralja št. 226 KSKJ	Mary Somrak
28. Društvo Ribnica št. 12 SDZ	Ludvik Medvešek
29. Slovenska narodna italnica	Joseph Trebec
30. Društvo Slovenske Sokolice št. 442 SNPJ	Anna Erbeznik
31. Društvo Slovan št. 3 SDZ	Agnes Jerič
32. Društvo Slovenec št. 1 SDZ	Louis Zorko
33. Društvo sv. Ane št. 4 SDZ	Frank Modic
34. Društvo Složne Sestre št. 120	Andrej Tekauc
35. Slovenski Socialistični Klub št. 27	Nežka Kalan
36. Socialistična Zarija	John Vidmar
37. Društvo sv. Janeza Krstnika št. 37 ABZ	Mary Stanonik
38. Društvo sv. Cirila in Metoda št. 18 SDZ	Ann Opeka
39. Društvo sv. Srca Jezusovega	Thereseja Zele
40. Društvo Svobodni Slovence št. 2 SDZ	Josephine Močnik
41. Društvo sv. Vida št. 25 KSKJ	Anton Zeleznik
42. Društvo Srca Marije (staro)	Milka Pagon
43. Društvo Spartans št. 576 SNPJ	Stanley Petchauer
44. Društvo St. Clair Grove št. 98 W. C.	Ann Tekauc
45. Društvo Progressive Slovence št. 2	Frank Fende
46. Društvo Triglav	Joseph Lauch
47. Društvo Tabor št. 139 SNPJ	Howard Cerne
48. Društvo Vodnikov Venec št. 147 SNPJ	
49. Društvo George Washington št. 180 AFU	
50. Društvo Martha Washington št. 38 SDZ	
51. Društvo Washington št. 32 ZSZ	
52. Cankarjeva Ustanova	
53. Društvo Clairwoods št. 40 SDZ	
54. Društvo Sloga	
55. Glasbena Matica	

Na sveti večer sta se spel našla

Tisti dan je bil navzlic veliki množini snega, ki je težil dreve, ves svetel. Videti je bilo, da je zemlja odeja svetlejša od neba. Mir je plaval nad gozdom na hribu in nad dolino, kjer so pogreznjene v sneg ždelce nizke vaške hišice. Le tu in tam je zasumel sneg, ki je drsel z dreves, in iz dolinske cerkve so doneli zvonovi.

V kočici na vrhu hriba je zaroportalo. Logar Martin se je dvignil izza ognjišča, kjer je čital časopis. Prestopil se je nekajkrat po majhni zasloni sobici. Pomislil je za trenutek, nato je snel puško s stene. Zahotelo se mu je tihe, samotne narave, da bi se naučil zvoka božičnih zvonov in videl, kako

kaj živali praznujejo sveti dan. V kotu se je zganil pes in tiho, proseče zabevskal. Opomnil je gospodarja, naj brez njega ne gre nikamor. Pretegnil se je po ležišču, napravljenem iz starih cunj, in čakal, da ga gospodar pokliče.

"No, Dečko, pojdiva!" V trenutku se je pes dvignil in zadovoljno pomahal z repom. Stopila sta na plan. Martin se je ozrl na kočico, ki jo je odevala debela plast snega. Zagazila sta v sneg.

Mračilo se je že. Sonce je zatónilo za meglenim obzorjem in snežna belina se je bleščala bolj in bolj. Visoko na nebu se je pojavljala mesec.

Pršla sta v gozd. Iz visokih, vitkih smrek se je zdaj pa zdaj usul sneg. Pot je bila zametena. Nikjer žive duše. Drevje je bilo pusto, ne ena ptica se ni zganila na njem. Med drevjem

so držale številne zajčje steze, toda živali ni bilo videti nobene. Nekje daleč je hripavo lajal lisjak.

Martin je obstal. Pred njim je bila strma stena, obrasla z nekaj borovci. Pod njo se je raztezala dolina v nedogledno dalj sivega dne. Lahen veter je zavel od severa. Zvonovi so po božno doneli in njih jasen zvok je odmeval po dolini.

Nenadno je Dečko zalajal. Martin se ni zmenil zanj, saj je bil vaje njegovega bevskanja. Pes pa ni miroval. Strigel je z ušesi in lajal v mrak. Logar je prisluhnil. Res, spodaj, kjer so rasle visoke smreke, je bilo slišati šum. Martin je poslušal in prišel do prepričanja, da je srnjak. Pomiril je psa in hotel kreniti dalje.

Šum je postajal čedalje ostrejši. Martin je znova obstal in prisluhnil. Ne bo srnjak, je nazadnje presodil in sklenil pogledati, kaj bi bilo. Po hrbtu mu je nehotе zagomazalo in snel je z rame puško. Pes je gluho lajal.

Tedaj je videl. Ob robu gozda pod njim je stopal tujec. Kučmo je imel in puško na ramenih. Divji lovec, je prešino Martina. Slutnja se mu je potrdila. Možak je zagledal Martina in se ga je očitno prestrašil, zakaj ubral jo je po gozdu, da se je sneg prašil za njim. Martin je za trenutek ostrmel, takoj nato pa se je zavedel svoje dolžnosti. Spustil je psa, stisnil puško in pohitel za tujcem. Dečko ni bil videti kdove kako pogumen, ker ni hitel po sledovih, ampak je zadovoljno capljaj za gospodarjem in mahal z repom.

Martin je hitel, da mu je pot tekla z obraza, toda možaka ni mogel dohiteti. Sledil mu je lahko po sledi, ker mu ga je drevje zakrivalo. Na planoti vrh pobočja ga je zagledal. Tujec se je oziral po njem, ko ga je pa opazil, je stekel. Martinu ni prišlo na misel, da bi uporabil puško, zato se je tudi spustil v tek. Tako sta tekla, dokler ni tujec dosegel poti, ki je vodila v dolino. Ustavil se je in si obrišal potno čelo. Za Martina, ki je zasopel pritekkel za njim, se ni zmenil. Ta ga je pograbil za ovratnik zimske suknje in zakričal:

"Lovsko izkaznico sem!"

Tujec se ga je otresel in mirno segel v žep. Počasí je privlekel na dan listnico. Razgrnil jo je pred logarjem in mu pomodil izkaznico. Martin jo je nejeverno gledal in se moral prepričati, da je prava. Ime, kraj bivanja, poklic, vse je bilo v redu napisano in potrjeno z uradnim žigom. Slika se je ujemala z lastnikom. Martin jo je s počasno kretnjo vrnil in nenadno vzkipel:

"Zakaj me pa niste počakali?"

"Počakali," je ponovil tujec, "saj me niti poklicali niste."

Martin mu je obrnil hrbet in se počasi napotil proti svoji koči. Čelo se mu je bilo orosilo od teka. Pes, ki se je bil nekam izgubil, se mu je spet približal in pohlevno stopal za njim. Martin ga ni videl, da bi mu rekel lepo besedo. Premišljal je kako sijajno se je bil dal speljati, in to na sam sveti večer. Toda, saj ni vedel, s kom je imel opravka.

Prišel je na vrh. Ob gozdu je bila njegova kočica. Skromno je čepela sredi snega. Martin se je ozrl nanjo in tedaj so se mu oči odprle od začudenja. Skozi okna hišice je bila svetloba, v kočji je bila luč. Martin je obstal presenečen ob pogledu na hišo. Kaj se je bilo zgodilo? Mar se je vnelo ognjišče in je soba v plamenih? Nemogoče, svetloba je sijala mirno in njen sij ni bil niti malo rdeč. Torej tatovi? Otiral je v žepu ključ in se spomnil, da je bil pozabil zakleniti hišico. Snel je puško z ramen in se previdno približal. Pristopil je k oknu, ki je bilo le delno zagrnjeno in pogledal skozenj:

V sobi, kjer je svetlo gorela luč, je sedelo za mizo dekle in se zavijalo v svojo ruto. Martin je ostrmel. Kako bi je ne poznal svoje ljubice! Prav za prav svoje bivše ljubice, zakaj zdaj je bil že mesec od tega, kar je Martin ni maral več. Nista se sprla, le Martin se je je nenadno začel izogibati. Sam ni vedel zakaj. In zdaj je bila tu! Na sam sveti večer. Nevoljen je bil nanjo, da ga moti, vendar je še oprezal pod oknom, da bi iz njenega vedenja spoznal, kaj namerava. Nič ni videl. Mara je sedela za mizo in strmela v ogenj. Le sem in tja je prisluhnila. Ko je obrnila oči proti svetlobi, je Martin videl, da je jokala. Zakaj? V žalosti je imela obraz tako lep, da bi planil v hišo k njej in jo objel, pa se je zadržal. Ko ni nič opravil, je glasno stopil k vratom in odprl.

Mara se je dvignila in mu pihnila naproti. Veselje na njenih licih je bilo veliko in resnično. Hotela se ga je okleniti, Martin pa se je odmaknil in z vsakdanjem glasom vprašal:

"Kaj hočeš? Po kaj si prišla?"

Mara je ostrmela, ker tega ni pričakovala.

"Kaj hočem," je ponovila in mislila, da se Martin šali. Nasmešnila se je in dejala:

"Tebe Martin. Ali sem ti v napotje?"

Logar je odložil puško in sedel na pručico ob ognjišču. Pogledal jo je, kakor bi mu bila tujka, ter počasi in nekoliko mehkeje rekel:

"Povej, Mara, čemu si prišla nocoj sem gor? In prav nocoj?"

Dekle je ostrmelo in počasi se je začelo zavedati, da Martin ni več tisti, kakor je bil pred tedni, ko je vsak večer privrskal v dolino in se vselej ustavljal pri njenem oknu.

"K tebi sem prišla, Martin. Mar ne smem?"

"In prav nocoj?"

"Nocoj, da. Saj lahko grem, če hočeš. Samo nekaj ti moram povedati, Martin, otrok bo tvoj."

In ob spominu na lepe poletne noči, ki so se tako bridko maščevale, jo je obšla slabost.

Med silnim jokom se je nagonsko ozrla po sobi, kje bi našla oporo. Zrušila se je na posteljo. Ihta ji je stresala telo.

Martin je planil pokoncu. Otrok? Tako torej. Zato je prišla k njemu, da mu pove. Planil je k njej.

"Mara!" jo je dvigal, "Mara, kaj je to res?"

Dekle pa je jokalo in se ni dalo potolažiti. Dolgo jo je Martin skušal postaviti pokoncu, pa se mu ni posrečilo.

"Saj vem," je hlipala, "ne maraš me več. Zdaj me več ne maraš."

Martin je skomignil z rameni.

"Sama si kriva," je počasi dejal in se je ni več dotaknil. Na ognjišču je dogoreval ogenj. Mara se je dvignila. Oči so ji bile mokre od solz, slabost pa jo je minila.

"Sama sem kriva," je dejala odločno, ker je bila hči odločnega moža, trdnega gruntarja iz doline. "Mislila sem, da boš drugače govoril, ko boš izvedel, kam si me zapeljal. Pa si šleval. Seveda, zdaj ti je zame malo mar. Kako si pa prej govoril? Vsi me, obsojajo in psujejo, zdaj pa še ti."

Planila je v jok.

Martin je skoraj brezčutno gledal. Toda neki nemir se ga je loteval. Smilila se mu je. Gotovo staremu Kržanu ne bo smel več blizu, čeprav je bil doslej njegov česti gost. Saj bi se ga Kržan ne branil. Gledal je dekle pred seboj in ob misli, kako ljubce jo je včasih objemal, se mu je začela znova dramiti stara ljubezen. Toda govoril si je: ne!

Znova je Mara ponosna dejala:

"Kaj misliš, da si edini na svetu? Mnogo jih je, ki me snubijo, pa sem še vsakega zavrnila, ker te imam rada. Toda šleval si. ... Lahko noč!"

Planila je iz kočice. Ko pa je stopila na mraz, je neodločno obstala. Pod njo je bila vas, doma, ona pa se na sveti večer potika tod okoli. Kaj bodo rekli doma?

Znova se je je lotila bridkost, toda nazaj k Martinu ni mogla. Ni ga hotela prositi za ljubezen. Okrenila se je ob zidu in zapazila zraven hišice kolibo, kjer je imel logar nekaj listja. Krenila je tja, legla na hladno listje in zajokala, da se ji je treslo v krčih telo. Ni čutila mraza, ki je pritiskal na zemljo, ni slišala zvonov, ki so vabili k polnočnici. Jokala je neutolažljivo.

(Dalje prihodnjič)

Luksuzni potniški parnik francoske linije Normandie vozi s hitrostjo krog 30 vozlov na uro. Zenejo ga motorji, ki proizvajajo 160.000 konjskih sil.

MALI OGLASI

Soba s hrano

Odda se fantu lepo opremljena soba s hrano. Za naslov vprašajte v našem uradu.

(Jan. 7, 9, 12.)

Trgovina naprodaj

Proda se konfekcijska trgovina z stanovanjem; ceno zmerna. Nahaja se blizu cerkve in šole. Pokličite Liberty 9370. (9)

Jako dobra služba

Sprejme se žensko slovanske narodnosti, da bi pomagala v gostilni in v kuhinji; ima stanovanje, hrano in dobro plačo. Oglašite se na 783 E. 222. Sr. v Euclidu. (8)

Odda se stanovanje

Stanovanje, obstoječe iz pet sob se odda na 6204 St. Clair Ave. nad Anžlovar's. Vprašajte v suite 1. (6)

Soba se odda

Opremljena soba se odda in tudi hrana se tam lahko dobi na zahtevo. Oglašite se na 1551 E. 49. St. (Jan. 5, 7, 9, 12)

Za las je manjkalo

ROMAN

"Blazna je!" vzklikne gospod Chandore in zopet padel nazaj na stol. "Meša se ji!"

Toda Chandore je bil ves iz sebe; drugi dan, ob petih popoldne s neizrečeno žalostnim srcem, ga vidimo kako koraka s svojo vnukinjo po smrtini cesti. Diana si je izbrala svojo najbolj priprosto obleko. In v mali vreči, katero je nosila pod pazduho, ni bilo šestnajst tisoč, pač pa dvajset tisoč frankov. Seveda je morala vse povedati tudi markizi, a niti ona, niti sestra Lavarande niti odvetnik Folgat niso dvignili niti besedo protesta. Vse doli do ječe ni padla med vnukinjo in med starim četom niti ena beseda, toda ko sta dospela do zaporov, je Diana rekla:

"Pri vratih vidim gospo Blangin; bodiva previdna."

Prišla sta bližje. Gospa Blangin ju pozdravi.

"Čas je, da se vrneš, dedek," reče mlado dekle. "Na svidenje jutri! Le hitro domov in nič ne skrbite radi mene."

In sledeč ženi ječarja zgine v notranjosti zaporov.

Deseto poglavje

Zapori Sauveterre so se nahajali v gradu v gornjem delu mesta, v sirotnem in skoro zapuščenem predmestju. Grad je bil svoje dni velikega pomena, toda je bil tekom nekega obleganja skoro porušen. Vse, kar je ostalo, je nekaj slabo popravljenih razvalin, dva ogromna stolpa, kapela, katero so spremenili v skladišče in neko večje poslopje, katerega spodnje sobe so bile obokane.

Nič ni bolj žalostnega kot te ruševine, po katerih se je ovijal bršljan. Ničesar ni kazalo v kakšne svrhe služi to poslopje, da ni bila pri vratih noč in dan straža. Sarodavno bresti so senčili obširna dvorišča. Toda to romantično zidovje je bilo brez jetnikov.

"To je kletka brez ptic," je

ČE STE BOLNI

Ako trpite na nerednosti v želodcu, jetrih, ledicah, vranici, revmi, visokem pritisku krvi, ali zastareli poškodbi, pridite k meni, da vidim, kaj morem storiti za vas. Imel sem velik uspeh v 25 letih v takih slučajih. Jaz se poslužujem stare evropske in najnovejše metode bolnišnic pri zdravljenju.

Pridite do doktorja, ki razume vaš materin jezik in vam lahko razloži na razumljiv način.

DR. PAUL W. WELSH

HYDROPATHIC CLINIC

(specialist v starih boleznih)

Uradne ure:

1 do 5 popoldne, razen v sredo

423 Citizens Bldg.

850 Euclid Ave.

Telefon: MAin. 6016.

OBLAK MOVER

Se priporoča, da ga pokličete vsak čas, podnevi ali ponoči. Delo garantirano in hitra postrežba. Obrnite se z vsem zaupanjem na vašega starega znanca

JOHN OBLAKA

1126 E. 61st St.

6122 St. Clair Ave.

HE 2730.

včasih dejal ječar z melanholičnim glasom.

Prazen prostor okoli gradu je Blangin zasadil z vsakovrstno zelenjavo. Zemlja je bila tam tako rodovitna, da je bil vedno prvi, ki je imel svež grah v Sauveterre. Z dovoljenjem pristojne oblasti se je nastanil v enem izmed obeh stolpov, in je stanovanje jako udobno opremlil. Dve sobi je imel spodaj in eno izbo zgoraj, da katere se je prišlo po ozkih vijugastih stopnicah. In v to izbo je ječarjevala žena peljala Diano. Ubogo dekle je bilo skoro brez sape od notranjega strahu. Srce ji je močno tolklo. Kakor hitro je dospela v izbo je omahnila na stol.

"Sveta nebesa!" zakliče ženska, "pa vendar niste bolni moja draga gospica? Čakajte, da prinesem nekoliko jesiha."

"Nič ne skrbite," reče Diana s slabotnim glasom. "Ostanite pri meni, draga gospa, nikar ne pojdite iz sobe."

Ječarjeve ženske prvo ime je bilo Collette, stara je bila skoro 45 let in na gornji ustnici so ji celo štrleli brki na dan.

"Ubogo mlado dekle!" reče.

"Prav slabo se počutite tu."

"Da," odvrne Diana. "Toda kje je vaš mož?"

"Spodaj in pazi na vse, gospodična. Pa mislim, da kmalu pride sem." In res so se kmalu potem slišale težke stopinje in v sobo stopi Blangin, bled in boječ, kot človek, ki ve, da mnogo riskira.

"Nihče vas ni vedel, nihče ne ve," vzklikne ječar, "da ste vi tu. Bal sem se samo onega pasjega stražnika. Ravno, ko ste vi prišli mimo, se mi je posrečilo peljati ga okoli vogala, nakar sem mu ponudil nekoliko pijače. Upanje imam, da ne bom zgubil svojega mesta."

Diana je smatrala te besede kot nekaj poziv, da začne govoriti.

"Ah!" reče, "nič se ne brigajte za svojo službo, ali se ne spominjate, da sem obljubil la boljšo službo?"

In po teh besedah je odprla vrečo, katero je prinesla s seboj in položila na mizo zavitke, ki so se nahajali v vreči.

"Oh, to je zlato!" vzklikne Blangin.

"Da. Vsaka izmed teh manjših vrečic ima zavitek, v katerem je tisoč frankov, in vseh zavitkov je šestnaest."

Silna skušnjava se poloti ječarja.

"Ali lahko pogledam?" vpraša.

"Gotovo," odvrne mlado dekle. "Le prepričajte se in preštejte!"

Toda motila se je. Blangin ni mislil, da bi štel zlato, pač pa je hotel pasti svoj pogled na zlato, slišati njega zvenek in prijemati zlato z rokami.

Z mrzlično radovednostjo odpre zavoj in spušča posamezne cekine na mizo pred seboj, in ko se je kup večal, je postal bled. Pot se mu je pojavil na čelu.

"In vse to je za mene?" vpraša in se neumno zasmije.

"Da, vaše je," odvrne Diana.

"Nikdar nisem znal, kako zgleda šestnaest tisoč frankov. Kakor krasno je zlato! Poglej, žena!"

Toda Collette je obrnila glavo proč. Bila je enako lakomna na denar kot njen mož in mogoče še bolj razburjena, toda bila je ženska in se je znala premagovati.

"Ah, moja draga mlada gospodična," reče ona, "moj mož vas ne bi nikdar vprašal za de-

nar, ako bi imela skrbeti samo za naju. Toda midva imava otroke."

"Vaša dolžnost je torej, da skrbite za svoje otroke," odvrne Diana.

"Vem, da je šestnajst tisoč frankov mnogo denarja. Mogoče vam bo žal, ker ste nam izročili tako ogromno svoto."

"Prav nič mi ni žal, saj bi vam rada še več dala." Pri tem pokaže na enega izmed starih paketov, katere je še držala v roki.

"Potem mi po v resnici ni treba skrbeti za mojo službo," kričnje Blangin. In skoro pijan pri pogledu na toliko zlata še pristavi:

"Kar domačo se naredite tu, gospodična. Mi vsi smo vam na razpolago. Kaj bi želeli? Le govorite! V oskrbi imam devet jetnikov in pri tem gospoda Boiscorana in Trumenca niti ne štejem. Ali želite mogoče, da jih vse oprostim?"

"Blangin!" zakliče njegova žena.

"Kaj? Kaj misliš, da tega ne morem storiti?"

"Predno začneš igrati ulogo mojstra, počakaj vsaj toliko, da izpolniš, kar si obljubil tej mladi gospodični."

"Gotovo."

"Torej pojdi in skrij ta denar," reče pametna ženska.

"Kajti prav lahko nas zlato izda."

Iz predala omare je potegnila ogromno volneno nogavico, katero izroči možu, ki strese šestnajst tisoč frankov v njo, a nekaj zlatnikov je položil v žep, da bi imel neprestano opomin na srečo, ki ga je doletela. Ko je bilo to narejeno in nogavica skoro prenapolnjena, jo polpiži zopet v predal pod kup perila.

"Sedaj pa moraš navzdol," reče ječarica. "Kako lahko se kdo zglaš! Če ne boš navzoč, ko bodo trkali, tedaj bi bilo to sumljivo."

Blangin je ubogal brez vsakega ugovaranja, nakar je za-

John H. Sorrells, ki je glavni urednik pri Scripps-Howard časopisju v New Yorku je bil imenovan pomožnim direktorjem cen-zurnega urada. Mr. Sorrells je bil infanterijski poročnik v prvi svetovni vojni.

čela gospa Blangin premišljevali, kako bi zabavala Diano. Rekla, da bo doživela čast, da bo mlada gospodična kaj jedla pod njeno streho. To ji bo dalo moč, poleg tega pa bo čas bolj hitro minil. Ura je dobila šele sedem in Blangin gospodične ni mogel peljati pred deseto uro k gospodu Boiscoranu, ker bi bilo prenevarno.

"Jaz sem že večerjala," je odvrnila Diana. "Prav nič se mi ne zljubi sedaj zopet jesti."

Toda ječarica je toliko bolj pritiskala v Diano. Gospa Blangin je vedela, kaj diši Diano, ker je bila svoječasno v njeni službi. Naredila ji je izvrstno juho in občudovanja vreden dezert. Pri tem pogovoru je pripravila mizo in je trdno sklenila, da mora Diana na vsak način jesti.

Gorečnost, s katero se je ječarica trudila, da pregovori Diano k večerji, je imela vsaj to dobroto, da se Diana ni mogla toliko udajati boleznim mislim.

Nastopila je noč, ura je kazala devet, in kmalu potem je nastopila deseta ura. Končno je prišla straža, da nadomesti dosedanje stražnike. Četrte ure pozneje se prikaže Blangin. V rokah drži leščerbo in velik šop ključev.

"Trumenca sem poslal v posteljo," reče. "In vi, gospodična, sedaj lahko greste z menoj."

Diana je bila pripravljena.

"Pojdiva!" reče.

Odšla sta po dolgih, temnih hodnikih, dokler nista prišla v obširno, obokano dvorano, kjer so njuni koraki odmevali kot v cerkvi. Končno sta prekorčila še precej dolgo galerijo, dokler ni Blangin obstal pred močnimi vrati.

"Na mestu smo."

Toda Diana je zgrabila ječar za roko in rekla s skoro neslišnim glasom:

"Počakajte nekoliko!"

Bila je vsa iz sebe radi toliko napornih dogodkov. Čutila je, da so ji noge odpovedovale.

Oči so ji postale meglene, le v srecu je ohranila svojo običajno energijo, toda meso ji je odpovedalo, dasi je bila volja zelo močna. V zadnjem trenutku bi skoro zgubila zavest.

"Ali vam je slabo?" vpraša ječar. "Kaj se je vendar zgodilo?"

Molila je k Bogu za pogum in moč. In ko je skončala svojo molitev, je rekla:

"In sedaj podiva!"

Z rožljanjem ključev in zapahov je povzročal Blangin velik ropot, nakar je odprla vrata, ki so vodila v celico gospoda Boiscorana.

Jacques ni več štel dnevov, pač pa ure. Zaprl so ga v petek zjutraj dne 23. junija, in nocoj je bilo v sredo večer 28. junija. V zaporih se je torej nahajal že celih stotridaset ur, živ sicer, toda črtan iz liste živčih in živ pokopan.

In sleherna izmed teh stotridasetih ur je tiščala na njega kot cel mesec. Bil je bled in suhljat, z razkodranimi lasmi, v obeh se mu je pojavljala mrzlica, kot napol pogaslo ogelje. Težko bi bilo v njem spoznati prej vedno veselega gospoda Boiscorana, kateremu se je sreča neprestano smejala, in ki je kljuboval vsem nezgodam v življenju.

Sprva je bil kot presunjen od duševne bolesti, toda je kmalu zopet prišel k sebi. V petek in v soboto je bil miren in poln zaupanja, skoro vesel. Toda nedelja je bila zanj usodepoln dan. Dva orožnika sta ga spremljala v grad Boiscoran, da odstranij osodne pečate. Ko je bil na potu tja, so ga ljudje spoznali in ga začeli preklinjati. Vrnili se je v zapore bolan na duši.

In tekom pondeljka ga je skoro ves dan mučil sodnik Galpin. Ko so mu po osmih urah stražnega zasliševanja prinesli večerjo, je izjavil, da tega ne more več prenašati in da je najbolje, da ga takoj ubijejo.

DON'T TAKE THIS LYING DOWN...

When men are fighting and dying, you must do your part. Be sure you enlist your DOLLARS for DEFENSE. Back our armed forces and protect your own life—with every single dollar and dime you can.

America must have a steady flow of money pouring in every day to help beat back our enemies.

Put Dimes into Defense Stamps. And put Dollars into Bonds. Buy now. Buy every pay day. Buy as often as you can.

Don't take this lying down.

Vrhovni poveljnik na Filipinih je Douglas MacArthur, star 61 let, ki je general in je bil imenovan poveljnikom na Daljnem Vzhodu.

V torek je dobil pismo Diane, na katero je odgovoril. Pismo ga je silno vznemirilo, in tekom noči ga je opazoval jetnik Tru-

mence, kako je korakal v semintja, in zdelo se mu je, da je gospod Boiscoran pri pamet.

ŽENINI IN NEVESTE!

Naša slovenska unijska tiskarna vam tiska krasna poročna vabila po jako zmerni ceni. Prilite k nam in si izberite vzorec papirja in črk.

Ameriška Domovina

6117 St. Clair Ave.

HEnderson 062

NAZNANILO IN ZAHVALA

V globoki žalosti naznanjamo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem prežalostno vest, da smo za vedno izgubili preljubega in nikdar pozabljenega očeta

Frank Pintar-ja

ki ga je po kratki in mučni bolezni, previdenega s sv. zakramenti, Bog poklical k sebi na 26. novembra 1941 v starosti 50 let. Rojen je bil v vasi Zamostec pri So-dražici. Po opravljeni sv. maši v cerkvi Marije Vnebovzete smo ga položili k večnemu počitku dne 29. novembra 1941 na Calvary pokopališču.

Tem potom se želimo zahvaliti Rev. Francis Baragi za opravljeno sv. mašo in cerkvene obrede. V dolžnost si štejemo, da se prisrčno zahvalimo vsem, ki so nam bili v tolažbi in nam kaj dobrega storili v teh žalostnih dnevih. Ravno tako lepa hvala vsem, ki so jih prišli kropiti, vsem, ki so čuli in molili ob krsti pokojnega ter se udeležili sv. maše in pogreba.

Prisrčno se želimo zahvaliti vsem, ki so v blag spomin pokojnega položili krasne vence ob krsti, vsem, ki so darovali za sv. maše za mirni počitek njegove duše ter vsem, ki so dali svoje avtomobile brezplačno pri pogrebu. Prisrčno se zahvalimo nosilec krste, ki so jih spremili in položili k večnem počitku.

Prav lepa hvala pogrebniemu zavodu August F. Svetek za vso prijazno postrežbo in lepo urejen pogreb.

Preljubi in nikdar pozabljeni dobri oče! Žalostna so naša srca, ker Vas ni več med nami, ko Vas je Bog tako hitro poklical k sebi. Globoko hvaležni za vse, kar ste storili za nas, Vas bomo za vedno ohranili v sladkem spominu in sedaj pošiljamo prošnje k Bogu, da Vam podeli večni mir v zasluženem počitku in nebeška luč naj Vam sveti.

Zalujoči ostali:

DOROTHY SALMICK, MAMIE PINTAR, hčeri,
JOHN PINTAR, brat, ADJUST SALMICK, zet,
in še mnogo drugih sorodnikov

Cleveland, O., 7. jan. 1942.

UČITE SE ANGLEŠČINE

iz Dr. Kernovega

ANGLEŠKO-SLOVENSKEGA BERILA
"ENGLISH-SLOVENE READER"

kateremu je znižana cena \$ 2.00
in stane samo:

Naročila sprejema

KNJIGARNA JOSEPH GRDINA
6113 St. Clair Ave. Cleveland, O.

VESELICA

bo popolen uspeh, ako jo
oglašate v

"AMERIŠKI DOMOVINI"

Društva imajo izjemne cene na oglasih